

разговаряхме съ българитѣ, ние бѣхме запрета-
тали да се пече хлѣбъ. Когато отидохме да
го вземеме, то го не намѣрихме — потерята го
бѣше намѣрила и извадила. Трѣбваше да се
бѣга, защото потерята твърде лесно можеше
да ни открие. Близу отъ насъ имаше такава едно
мѣсто, което се нарича Сейменски гробъ или
Коритата; а това мѣсто е яко и недостъпно.
Проврѣхме се между потерята и скрихме се
на гореказаното мѣсто. Много пжти сейменитѣ
минуваха покрай насъ, но ни единъ изъ тѣхъ
не можа да ни види.

Вечерта селянитѣ се върнаха въ селата
си, но оставиха стражари да вардятъ изъ шу-
мата. Нощта бѣше много тъмна. Трѣбваше да
се бѣга и отъ това мѣсто, но тъмнотата ни не
дозволяваше да преминеме презъ гжститѣ шу-
маци и презъ дълбокитѣ долове. Трѣбва да ви
кажа и това, че ние бѣхме се усвоили съ тая
мѣстность дотолкова, щото можехме свободно
да преминеме между стражаритѣ, да не настъ-
пяме на сухитѣ пржчици и да се не досѣгаме
съ главитѣ си до кловетѣ; но голѣмата тъм-
нота можеше да помѣша и на най-опитния чо-
вѣкъ. Най-напредъ азъ се решихъ да поведеа
дружината си и да бѣгаме; но твърде скоро
бѣхъ принужденъ да се върна назадъ. Ние дълго
време бѣхме длѣжни да лазиме по корема
си, като зѣме. Така сжщо ние бѣхме прину-
дени да търпиме гладъ цѣли 24 часа.

Когато бюлюкъ-башиятъ се върналъ въ
Сливенъ, то пашата го попиталъ:

— Кажи ми ти: какъ вие не можахте да
уловите ония гяури, когато имъ сте намѣрили
и легловището и хлѣба? — Нѣкой си бѣше
обявилъ вече на пашата, че сейменитѣ ни сж
откраднали хлѣба.